

[Inger Merete Nordentoft.]

at man vil kunne redde mange Børns Liv ved at indføre den obligatoriske Tuberkuloseundersøgelse for hele Landet.

Jeg finder det ogsaa rigtigt, at der er stillet Krav om en obligatorisk Særuddannelse for de Læger, der skal være Skolelæger. Skal Skolelægeloven faa den store Betydning, som alle haaber og venter, saa er det nemlig nødvendigt, at man inddrager kvalificerede Mennesker til at udføre Arbejdet.

Fastsættelsen af den første almindelige Undersøgelse og af Spørgeskemaerne til baade Forældrene og Hjemmets almindelige Læge er ogsaa særdeles værdifuld. Ligeledes finder jeg, det er rimeligt, at man indkalder begge Forældrene. De hitter saa nok ud af, hvor mange der skal møde og kan møde.

Statens Tilskud maa anses for rimeligt, skønt det i Hygiejnekommisionens Betænkning oprindeligt var sat til 75 pCt. Det maa hilses med stor Glæde, at man giver en Præmiering for Ansættelsen af Skolesundhedsplejersker, idet dette, som tidligere sagt, er en Nødvendighed for, at Lovforslaget kan blive virkelig effektivt.

Siden det oprindelige Forslag i Hygiejnekommisionens Betænkning er Fristen for Lovens Gennemførelse nedsat, saa den i dette Forslag kun er to Aar. Der ligger heri en Erkendelse af, hvor vigtigt det er at faa gennemført Loven hurtigt netop under de vilkaar, som Folkesundheden har haft i de senere Aar.

Der er en Del Ting, som ogsaa jeg ønsker behandlet i Udvalget. For det første konstaterer jeg, at i dette Lovforslag er udgaaet § 9, 3die Stykke, af Hygiejnekommisionens Forslag, hvori der staaar, at det skal tilstræbes, at der tillægges Skolelægen et saa stort Arbejdsomraade, at han kan stille hele sin Arbejdskraft til Raadighed for det skolehygiejniske Arbejde, dog at han skal have Ret til daglig Konsultationspraksis og Konsilierpraksis.

Jeg mener, det bør overvejes, om man ikke skulde indføre Skolelægeordningen som en Embedslægeordning, saaledes at man fik antaget Mennesker, der udelukkende beskæftigede sig med og helligede sig dette Arbejde. Ligeledes savner jeg i Lovforslaget en Bestemmelse om, at ogsaa Skolesundhedsplejerskerne skal have en obligatorisk Særuddannelse. Det skyldes muligvis, at man ikke er sikker paa at kunne faa det tilstrækkelige Personel, hvis en saadan Uddannelse kræves. Men det bør dog efter min Mening anføres i Loven og ikke blot i

Bemærkningerne til § 2, hvori der meget rigtigt staaar, at Skolesundhedsplejerskens „mangeartede Opgaver stiller Krav om en alsidig Uddannelse omfattende ikke alene almindelig Sygeplejerskeuddannelse, men ogsaa særlig Uddannelse i Børnesygepleje og Kendskab til Socialhygiejne og Socialforsorg“. Som jeg sagde det med Hensyn til Skolelægerne, er det af den allerstørste Vigtighed at have særlig kvalificeret Personale til dette Arbejde, og det bør lige saa vel som Lægerne gælde Skolesundhedsplejerskerne, der er etsaa vigtigt Led i dette Arbejde.

Ligeledes vil jeg gøre opmærksom paa, at der muligvis burde indføres en Bemærkning om Difterivaccination. Det staaar der ikke noget om i det oprindelige Forslag i Hygiejnekommisionens Betænkning, og det skyldes sikkert, at det først er efter 1939, at disse Vaccinationer har taget det Omfang, som de har nu. Jeg er vidende om, at Difterivaccinationen ogsaa er behandlet i anden Lovgivning, men det er dog saaledes, at der i 1942—43 i Københavns Kommune stadig var ca. 25 pCt. af de nyindmeldte Skolebørn, der ikke var difterivaccinerede. Dette Taler faldet Aar for Aar, men det er endnu ikke saaledes, at 100 pCt. af de fremmødte Børn er difterivaccinerede, og for de Børn, der ikke er vaccinerede, frembyder netop Vaccinationen af de andre Børn en betydelig Fare, idet disse andre Børn kan være raske Smittebærere.

I Københavns Kommune har man indført en Difterivaccination i Førsteklasserne som en Finkæmning for at faa alle Børn vaccineret. Forældrene har taget godt mod denne Vaccination. I Skoleaaret 1942—43 var det saaledes, at 96 pCt. af alle Eleverne i Førsteklasserne var vaccinerede, efter at Skolevæsenet ogsaa havde vaccineret; i 1943—44 blev Resultatet 98 pCt., og i de sidste Aar er man kommet op paa 99,3 pCt., saaledes at det kun er 0,7 pCt. af de københavnske Skolebørn, der endnu ikke er vaccineret mod Difteritis, og i Løbet af faa Aar regner man med at have 100 pCt. af de københavnske Skolebørn difterivaccinerede.

At en saadan Forholdsregel vilde betyde umaadelig meget for hele Landet, kan ses af, at i Skoleaaret 1936—37, der regnes for et normalt Difteriaaar, var 473 københavnske Skolebørn angrebet af Difteri. Det betød, at disse Børn tilsammen havde 12 000 Sygedage — og 15 af dem døde af Sygdommen. Disse Tal er siden svundet ind. Efter den Difterivaccination, som man tilbød Forældrene, blev i 1942—43 kun 2 Skolebørn angrebet af Difteritis, det var 2,